

Arrest

nr. 257 748 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.07.2020 werd ingediend door:

(...)

en als wettelijke vertegenwoordigster van (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 15.09.2010 met een Schengenvisum naar België. Op 18.11.2010 diende zij een melding van wettelijke samenwoning in. Op 26.04.2011 diende ze een bijlage 19ter in, op 10.08.2011 werd de aanvraag 19ter geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13.10.2011. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Op 08.03.2012 diende betrokkene een nieuwe bijlage 19ter in, waarop betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig van 25.09.2012 tot 10.09.2017. Uit onderzoek bleek dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden van gezinshereniging. Op 25.03.2015 werd er een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Ze werd in het bezit gesteld van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 27.03.2015. Op 07.01.2016 dient betrokkene en haar kind opnieuw een bijlage 19ter in. Ook deze werd geweigerd met een bijlage 20 d.d. 26.04.2016, haar betekend op 10.05.2016. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 24.05.2016. Dit beroep werd verworpen op 24.11.2016. Op 12.01.2017 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Voor deze aanvraag werd op 27.03.2017 een negatieve beslissing genomen die aan betrokkene werd op 27.03.2018. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt van L. (...) en attesten tewerkstelling uitzendkracht, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens haar procedure gezinshereniging. Vermits betrokkene niet meer voldeed aan deze voorwaarden van gezinshereniging en er een einde werd gesteld aan haar verblijf, vervalt ook haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Verder verklaart betrokkene dat ze nog steeds concrete tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben. Ook dit element kan

niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene verklaart dat haar kind sinds 01.09.2017 hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek), doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Veder verklaart betrokkene ook dat haar kind hier in België is geboren, hij sindsdien ononderbroken in België heeft gewoond en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat haar kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in dit kader verder ook op het feit dat haar kind geen Marokkaans zou spreken en geen bindingen zou hebben met Marokko waardoor hij onmogelijk kan terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zouden spreken, wat toch haar moedertaal is en dat het kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren. Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko zou hebben. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur heeft bijgebracht.

Veder neemt betrokkene het niet aannemelijk dat een tijdelijk terugkeer het belang van haar kind zal schaden: geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat het kind een reëel risico zou lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar kind niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van betrokkene en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader kan opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder verwijst betrokkene naar het Nederlandse systeem van kinderpardon. Echter, via huidige aanvraag 9bis beroept betrokkene zich op de Belgische wetgeving en niet op de Nederlandse. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op de het kinderpardon.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2010 in België verblijft, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, legt verschillende attesten van tewerstelling voor, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat mevrouw was ingeschreven voor de Nederlandse les, legt attesten voor Nederlandse les en maatschappelijke) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 12 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw,
(...)
haar minderjarig kind E.J. (...) dient haar te vergezellen.*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekster én haar minderjarige zoon verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst;

dat verzoekster én haar minderjarige zoon na een ononderbroken verblijf van respectievelijk méér dan 10,5 jaar én méér dan 6 jaar totaal ontworteld zijn t.a.v. het land van herkomst van verzoekster en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is én de minderjarige zoon van verzoekster zelfs nog nooit in haar land van herkomst is geweest want sinds zijn geboorte hier op 13.01.15 ononderbroken in België verblijft en hier vanaf 01.09.2017 ononderbroken naar school gaat - én dit n.a.v. de aanvraag art. 9bis Vw. ook gestaafd is geweest met de nodige schoolattesten - en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekster én haar minderjarige zoon t.a.v. haar land van herkomst ontworteld zijn én al een veel sterkere binding - én in het geval van de minderjarige zoon van verzoekster - een uitsluitende binding hebben met België én verzoekster overigens niets meer bezit in haar land van herkomst en zij daar zo goed als geen familie meer heeft;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoekster en haar minderjarige zoon gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekster én haar minderjarige zoon hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van de minderjarige zoon van verzoekster, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetwelke vanuit o.a. psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat de minderjarige zoon van verzoekster zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt;

dat hieruit volgt dat verzoekster aldus afdoende aantoont dat er voor haar en haar minderjarige zoon een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst;

dat bovendien DVZ in identieke dossiers van andere families (bv. O.V. (...) – (...) met kinderen geboren in 2011 én 2017 én O.V. (...) – (...) met kinderen geboren in 2009 én 2011) wel besloot tot ontvankelijkheid én gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaand gevallen zijn en DVZ sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn aan het dossier van verzoekster, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag 9bis Vw;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 12.03.21 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 12.03.21, aan verzoekster betekend op 23.03.21, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aanhaalt, besproken.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat *in casu* aan de formele motiveringsplicht voldaan is, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar zoon na een ononderbroken verblijf van respectievelijk meer dan 10,5 jaar en meer dan 6 jaar totaal ontworteld zijn ten aanzien van haar land van herkomst, dat zij een leven hebben opgebouwd in België en hier duurzaam verankerd zijn, dat haar minderjarige zoon zelfs nog nooit in het land van herkomst is geweest want sinds zijn geboorte hier op 13 januari 2015 ononderbroken in België verblijft en hier vanaf 1 september 2017 ononderbroken naar school gaat en dit naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook gestaafd is geweest met de nodige schoolattesten, dat zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen op basis van artikel 9, §2 van de Vreemdelingenwet, dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar zij en haar minderjarige zoon ten aanzien van haar land van herkomst ontworteld zijn en zij al een veel sterkere binding heeft met België en haar minderjarige zoon uitsluitend een binding met België heeft en waar zij overigens niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing over het langdurig verblijf van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon, het leven dat zij in België hebben opgebouwd en hun duurzame verankering, het gegeven dat de minderjarige zoon van de verzoekende partij nog nooit in het land van herkomst is geweest, de geboorte van de minderjarige zoon van de verzoekende partij in België evenals zijn uitsluitende binding met België en zijn schoolgaan, heeft gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 15.09.2010 met een Schengenvisum naar België. Op 18.11.2010 diende zij een melding van wettelijke samenwoning in. Op 26.04.2011 diende ze een bijlage 19ter in, op 10.08.2011 werd de aanvraag 19ter geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13.10.2011. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Op 08.03.2012 diende betrokkene een nieuwe bijlage 19ter in, waarop betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig van 25.09.2012 tot 10.09.2017. Uit onderzoek bleek dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden van gezinshereniging. Op 25.03.2015 werd er een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Ze werd in het bezit gesteld van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 27.03.2015. Op 07.01.2016 dient betrokkene en haar kind opnieuw een bijlage 19ter in. Ook deze werd geweigerd met een bijlage 20 d.d. 26.04.2016, haar betekend op 10.05.2016. Betrokkene gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 24.05.2016. Dit beroep werd verworpen op 24.11.2016. Op 12.01.2017 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Voor deze aanvraag werd op 27.03.2017 een negatieve beslissing genomen die aan betrokkene werd op 27.03.2018. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de

verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

(...)

Betrokkene verklaart dat haar kind sinds 01.09.2017 hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek), doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Veder verklaart betrokkene ook dat haar kind hier in België is geboren, hij sindsdien ononderbroken in België heeft gewoond en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkene toont niet aan waarom het feit dat haar kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in dit kader verder ook op het feit dat haar kind geen Marokkaans zou spreken en geen bindingen zou hebben met Marokko waardoor hij onmogelijk kan terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zouden spreken, wat toch haar moedertaal is en dat het kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren. Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko zou hebben. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse-nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur heeft bijgebracht.

Veder neemt betrokkene het niet aannemelijk dat een tijdelijk terugkeer het belang van haar kind zal schaden: geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat het kind een reëel risico zou lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar kind niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van betrokkene en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader kan opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2010 in België verblijft, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij werkbereid zou zijn, legt verschillende attesten van tewerstelling voor, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat mevrouw was ingeschreven voor de Nederlandse les, legt attesten voor Nederlandse les en maatschappelijke) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij toont door het louter herhalen van de elementen van haar aanvraag niet aan dat deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat die steunt op incorrecte feitelijke gegevens.

Door uiteen te zetten dat zij al een veel sterkere binding heeft met België en dat zij en haar minderjarige zoon totaal ontworteld zijn ten aanzien van het land van herkomst waar zij beweert niets meer te bezitten en zo goed als geen familie meer te hebben, toont de verzoekende partij ook niet aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat niet wordt aangetoond dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke en consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Met de loutere bewering totaal ontworteld te zijn ten aanzien van het land van herkomst, er niets meer te bezitten en zo goed als geen familie meer te hebben, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk diende te stellen om aan

haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen diende te ondernemen om naar haar herkomstland terug te keren, dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie van langdurig verblijf in België en dat zij ook op geen enkele wijze aantoonde dat haar kind niet in een veilige en stabiele omgeving, in haar nabijheid en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader, kan opgroeien.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van herkomst – waardoor zij en haar minderjarige zoon gehouden zouden zijn om aldaar te wachten op de beslissing hetwelke zoals in de praktijk blijkt minstens maanden in beslag kan nemen – juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat zij en haar minderjarige zoon hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om verblijfsmachtiging moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Integendeel mag net worden aangenomen dat sterke banden met een bepaald land blijven behouden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat haar minderjarige zoon hierdoor de banden en integratie, dewelke hij met België heeft opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, niet in het minst voor wat betreft de scholing hier van haar minderjarige zoon, dewelke aldus langdurig zou onderbroken worden, hetgeen vanuit onder andere psychologisch, pedagogisch oogpunt onaanvaardbaar zou zijn omdat haar minderjarige zoon zich juist in een cruciale ontwikkelingsfase van zijn leven bevindt, maakt zij dit niet aannemelijk.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij volgende motieven van de eerste bestreden beslissing niet: *“Betrokkene verklaart dat haar kind sinds 01.09.2017 hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek), doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. (...) Betrokkene beroept zich in dit kader verder ook op het feit dat haar kind geen Marokkaans zou spreken en geen bindingen zou hebben met Marokko waardoor hij onmogelijk kan terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkene in huiselijke sfeer geen Marokkaans zouden spreken, wat toch haar moedertaal is en dat het kind niet opgevoed zou zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zou leren. Verder maakt betrokkene niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Marokko zou hebben. Hoewel het kind niet in Marokko is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Marokko. Betrokkene heeft immers de Marokkaanse nationaliteit en is in Marokko geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur heeft bijgebracht.”* zodat zij niet kan voorhouden dat de scholing van haar minderjarige zoon bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst langdurig onderbroken zou worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gelet op het voorgaande heeft aangetoond dat er voor haar en haar zoon een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, blijkt enkel dat zij het niet eens is met de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij slaagt er echter, gelet op bovenvermelde vaststellingen, niet in om de motieven van de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.9. De verzoekende partij voert verder aan dat de verwerende partij in diverse, identieke dossiers van andere families wel tot ontvankelijkheid en gegrondheid besloot. Ze verwijst hierbij naar enkele concrete dossiers waarbij de kinderen enerzijds geboren zijn in 2011 en 2017 en anderzijds in 2009 en 2011 en stelt dat voormelde dossiers zeker geen alleenstaande gevallen zijn, dat de verwerende partij sinds medio 2018 tot op heden in diverse dossiers, dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek en graad van integratie gelijkaardig zijn aan haar dossier, besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan

verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

De Raad merkt op dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke zaken. Het volstaat derhalve dat de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen beoordeelt op hun merites, *quod in casu*. Met haar verwijzing naar andere concrete dossiers waarbij er jonge kinderen betrokken zijn en naar diverse dossiers met een gelijkaardige gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek en graad van integratie toont de verzoekende partij niet aan dat zij ongelijk zou zijn behandeld.

Door enkel voor te houden dat in andere dossiers "*dewelke qua gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie gelijkaardig zijn*" aan haar dossier de verwerende partij wel besloot tot ontvankelijkheid en gegrondheid van de 9bis aanvraag, maakt de verzoekende partij immers niet aannemelijk dat de omstandigheden in de andere dossiers analoog zijn. De verzoekende partij beperkt zich tot beweringen doch voegt, ook van de concrete dossiers waarnaar zij verwijst, geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat het om dezelfde situatie gaat. Bovendien, zelfs indien zou aangetoond zijn of zou blijken dat het gaat om dezelfde situatie *qua* gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek en graad van integratie, toont zij niet aan dat in voormelde of andere dossiers tot ontvankelijkheid werd besloten omdat de aan het dossier van de verzoekende partij gelijkaardige "*gezinssamenstelling, verblijfs- en procedurehistoriek én graad van integratie*" werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, zonder dat andere omstandigheden aanwezig waren die een terugkeer in de weg stonden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.10. Met voormeld betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Ook door louter te stellen dat zij aantoonde dat er voor haar en haar minderjarige zoon een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van de aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in haar land van herkomst, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk op welke wijze de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Indien de verzoekende partij met haar betoog zou aansturen op een nieuwe beoordeling van de voorliggende elementen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.11. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat aldus niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.12. De verzoekende partij ontwikkelt geen middel tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt enkel dat de eerste bestreden beslissing de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen schendt en dat "*hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 12.03.21 (...) dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing*". Uit voorgaande bespreking blijkt echter dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ontwikkeld

ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER